

אמונת

שם לב כי אלבי המשחק בגיבוריו על הכמה, משחק בעצם גם בו, מעביר אותו בבת אחת מצהוק פרוץ לשנאה תהומית, מבוז וגועל לפיטו ועדנה, מהוהות להסתייגות, וחורר הלילה במעגל אינסופי של מתח והתרגעות. אם כל מחזה חותר בעקביות לקראת הקי ליימקס שלו — השיא הרמתי, משיג אלבי שיא דומה בכל צרור משפטים, כשכל אחד גבוה מקודמו. זוהי אורגיה פרועה של חור יות תיאטרוניות שבסופה יוצא הצופה סחוט אך מוזכך, מבלי שיתחר בו אפילו הכוח לשאול: מה בעצם רוצה המחזה לומר? **עד כל הצלפה — דקירה.** מה רוצה אלבי להגיד בתזוין גיא ההריגה הפרטי שלו? לא הרבה, רק זאת שכל אדם מפוצל בין עצמו לבין האשליה שיש לו אודות עצמו. האני האמיתי של כל אדם הוא הזאב הרע. ומי מפחד מהזאב הרע? כולם.

מרתה (מרים זוהר), בתו של נשיא הארץ ניכרטיטה, היא ההתגלמות המודרנית של המכשפה. היא הר געש מהלך על שתיים, פולט נהרות של זוהמה מילולית ותשפוכת של אדי רעל. היא גסטרורח, שתינית, נואפת ושחצנית, וכל זה כחיפוי על גשמת הילנה הרעכה לאהבה המצויה בה, ועל האם שלא התממשה בה. בעלה גורגי (מישא אשורב) אינו נופל ממנה בארסיותו ובכשרו האינקי

מרים זוהר כמרי מפחד מוירג'יניה וולף?
בית'מסבחים אנושי

ביזוטרי. על כל הצלפה שהיא מצליפה בנש מתו הוא מחזיר לה דקירה בלב, מחפה ב' נצחונותיו הברוטאליים על האמת של כשלון שאיפותיו האינטלקטואליות.

שני האורחים הנקלעים אל תוך הדוֹקרב הפרטי שלהם, ניק (אלכסנדר פלג) והאני (דליה פרידלנד), מרצה לביוולוגיה ואשתו פחוסת הירכיים, אינם טובים מהם. כל אחד הוא בועת אור נפוחה של אשליה, מאחוריה מסתתר הפחד הגדול מפני ההת-מודדות העצמית.

כל זה אולי נותן מושג קלוש על מימדי האתגר הניצב בפני הבאים להפוך מחזה כזה להצגה, אין כאן פשרות, או שעושים את זה טוב, ואז השחיטה היא שחיטה, והדם הנשפך הוא אדום, או שמסתפקים בש' ריטות, ואז נשפך מיץ עגבניות סינטטי.

היי קילוס כבמאי, יוסף קארל כתפאורן, ולפחות שניים מצוות הארבעה — אבל השניים בתפקידים החשובים (זוהר ואשורב), לא רק שניתרו עד לקו המסרה, אלא ש' קיפצו אף קצת מעליו.

אפילו תרגומה של תרצה אתר — תרגום שבמקרה זה מהתה משימה קשה במיוחד נוכח הגסות המכוונת שבפי האינטלקטואלים — מניח את הדעת.

בעוד שליה פרידלנד ואלכסנדר פלג, על אף מאמציהם הראויים להצרכה, אינם נראים כטיפוסים המתבקשים מתוך המחזה, משכנו עים זוהר ואשורב כי התפקידים נתפרו למימדיהם. מרים זוהר נפלאה, היא גועלית, מיוחמת, צעקנית ורעה, עד כמה שרק ניתן להיות כזו על הבמה. מישא אשורב מצויין כאינטלקטואל בהצגת החשפנות שהוא מנצח עליה.

קצב, מתת, מיסתורין וסערות רגשות, הם רק חלק ממה שמחזה גאוני זה בביצוע מעולה מבטיח לחזוים בו.

תיאטרון

על השחיטה

מי מפחד מוירג'יניה וולף? (הברי-מה; מאת אדוארד אלבי; הבמאי — היי קיי-לוס; תפאורה — יוסף קארל) אף אחד! כי וירג'יניה חלף, משוררת ומסאית אנגלית ידועה, אינה קיימת כלל במחזה. שמה מופיע בו רק בפארוזיה על שיר ילדים אמריקאי אותו משמיעים במחזה ובו שרים „מי מפחד מהזאב הרע?“ הזאב המופיע בשם משפחתה של המשוררת איפשר לטטודנטים לספרות שנאלצו ללמוד את מסותיה, לשבש את השיר.

אבל אם אף אחד אינו מפחד מוירג'יניה וולף עצמה, פחדים כולם מהמחזה הנושא את שמה. פחדה הגהלת הבימה שהחליטה להעלות את המחזה, הפסיקה את החזרות והעלתה אותו שוב רק אחרי שהחליפה במאי, תרגום ותפאורה. פחדו ארבעת השח קנים עליהם הוטלה מעמסת נשיאת המחזה. פחדו כל אלה שהכירו את המחזה, וחזו כיצד יראה אחרי שיועלה בהבימה.

פחדם של כל אלה נמוג ואינו. מחזהו של אדוארד אלבי הכתוב בסגנון תיאטרון האבסורד של ז'אן ז'אנה, קאמי וסארטר, ושאותו הגדיר סנסי ויליאמס כ„מחזה הגדול

HILLMAN IMP

כמעט בחינם...
ב-6,950 ל"י בלבד
הילמן אימפ —
שלך. השדון
לצעירים ברוחם
בפחות ממחיר
המיסים והשאר
ב-15 תשלומים
חדשיים.

ההצעות בתוקף לגבי
המלאי הקיים בלבד.

בני משה קרסו בע"מ
רחוב ריב"ל 24 טל. 33241 ת-א

יותר ויותר אנשים עוברים בדיזנווף
יותר ויותר אנשים קונים

רהיטי

סקנדינביה

תל-אביב, רחוב דיזנווף 146, טל. 231602

שירים
אהוטיים
ש
הפרימיטיביים
הפרימיטיביים

מהדורת פאר
מעוטרת פיסול פרימיטיבי
בהדפסה אמנותית

הוצאת „סדן“, ת"א, טל. 35609